

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 117 (06/02) - 020419

arbetarmakt.com

Innehåll

- Palestina: Blir Gaza nästa efter massakern i Jenin?
- Palestina: Fredsrörelsen i Israel kräver säkerhet före rättvisa
- Ukraina: Dåligt valresultat för reformisterna
- Frankrike: Attac och presidentvalet
- Frankrike: Rösta för vänsterkandidater den 21 april
- Frankrike: Antisemitism uppvägs av förtrycket av araber

Palestina: Blir Gaza nästa efter massakern i Jenin?

Ingen utom den israeliska armén och deras offer vet ännu den verkliga omfattningen av den massaker som genomfördes i flyktinglägret Jenin förra veckan. Israeliska armén håller alla borta från platsen för deras brutala mordfest. Inte ens FN:s flyktingarbetare som formellt styr lägret tillåts att komma in.

Rapporter från de som flydde antyder att åtminstone en tredjedel av lägret - vilket utgjorde hem för 15 000 flyktingar, varav hälften under 18 års ålder - har jämnats med marken. Åtminstone 200, kanske mer än 1 000 har slaktats, några medan de bjöd heroiskt motstånd mot det sionistiska anfallet, de flesta bara civila som var instängda i sina hem när tanksens granater träffade och bulldozrarna sedan följde efter för att begrava dem i ruinerna.

Ariel Sharon har återigen blod på sina händer. Slaktarens meritlista - som bataljonsbefäl i armén, bostadsminister och försvarsminister under de senaste trettio åren - består av barbariskt och avsiktligt massmördande av palestinier; massakern på palestinier i lägren i Sabra och Chatila i Libanonen för tjugo år sedan visar att han är erfaren i konsten att slakta flyktingläger. Även den israeliska regeringen och domstolarna kritiserade honom för detta samtidigt som de ständigt befordrade honom till allt högre poster.

Nu som premiärminister har han alla möjligheter att öka och förfina sin brutalitet. När han valdes förra året dolde han aldrig sin beslutsamhet att driva tillbaka den palestinska nationella myndigheten, det organ som tog ansvaret för fragmenterade delar av Västbanken och Gazaremsan 1994, som det föreskrevs i Oslo-avtalet från 1993 mellan PLO och Israel.

Sharon provocerade fram intifadan i september 2000 genom sitt besök på Tempelberget. Sex månader senare som premiärminister hade han fritt fram att återta de eftergifter som gjorts till PLO i Osloavtalet. Under ett år har han beordrat regelbundna intrång på den palestinska myndighetens områden. Hans mördare har dödat dussintals nyckelaktivister och den palestinska myndighetens infrastruktur bombades upprepade gånger.

Fatah, Hamas, Islamiska jihad och PFLP slog tillbaka och förde in den terror som israeliska armén och beväpnade judiska bosättare regelbundet bedrev i städerna på Västbanken i Israels städer. Självmoordsbomber var det pris som israelerna fick betala för sin regerings barbari.

Förra månaden beslutade sig Sharon för att radera den palestinska myndigheten. Jenin valdes ut av Sharon för speciell behandling eftersom många av självmordsbombarna hade sitt ursprung där. Men idén att en sådan förstörelse skulle stoppa självmordsbombarna är helt igenom utopisk. De 12- och 13-åringar som överlever detta angrepp kommer snart att ansluta sig till milisens och bombarnas led. Många som skulle ha hoppats på ett annat liv kommer nu att dra slutsatsen att det inte finns någon framtid för dem i Palestina, bara framtidsutsikter med omedelbart motstånd och offer. Sharons krigsplan inbegrep otvivelaktigt ett andra stadium under vilket israeliska armén skulle angripa lägren på Gazaremsan efter att ha underkuvat Västbanken. Hamas är starka där och striderna och motståndet kommer att bli mer omfattande än vad som setts i Jenin. Om Sharon misslyckas med att genomföra denna del av sin plan - inför trycket från USA och Europa - då kommer han att ofrivilligt ha stärkt den mest oförsonliga flygeln av det palestinska motståndet, och samtidigt försvagat Arafat, den mest konsekvente proimperialisten och den ledare som mest sannolikt kan komma överens med Israel.

Sharons vision om en "slutlig lösning" av den palestinska frågan innefattar att utvisa Arafat från Västbanken, liksom han kastade ut honom från Beirut för 20 år sedan. Sedan skulle han mycket gärna vilja ingå en uppgörelse med den generation av PLO-ledare som inte var med Arafat i exilen i Tunis, vilka han hoppas ska vara mer flexibla än Arafat.

I början av april utvidgade Sharon sin koalition högerut genom att inkorporera de fem mandaten från nationella religiösa partiet (NRP). NRP leds nu av en pensionerad general som är messiansk fanatiker och den mest uttalade förespråkaren för bosättningarna. Eftersom ett stopp för bosättningar har krävts av Mitchells rapport som del av varje slags politisk överenskommelse, är det inte så svårt att se att Sharon hoppas att han genom att krossa den palestinska myndigheten kan tvinga palestinerna att acceptera en version av en egen "stat" som är bra mycket svagare än den som erbjöds i Camp David 2000 eller i Taba i början av 2001.

Även dessa "erbjudanden" tillät inte suveränitet över luften eller gränserna och överförde jurisdiktionen över stora områden av bosättningarna till den israeliska armén. Nu kräver Sharon en större buffertzonen mellan Israel och Västbanken inom den palestinska myndighetens territorium, mindre makt för varje "autonomt" område och större frihet för Israel att köra över den palestinska myndigheten, om man anser det nödvändigt.

Det är förståeligt att de flesta palestinier på Västbanken anser att deras enda hopp om respit är ingripande från USA och en FN-styrka på marken för att medla med den israeliska armén. Men administrationen i USA är mer prosionistisk än någon gång sedan Ronald Reagan var president. Många i kongressen hoppas efter den 11 september att få PLO förbjudet som en "terroristisk" organisation.

FN är bara beväpnat med retorik och kommer att göra vad USA befäller. Även när FN finns på plats saknar det värde inför beslutsam aggression, vilket visades i Srebrenica i Bosnien 1995 när nederländska "fredsbevarare" från FN överlämnade tusentals bosnier för att slaktas av den serbiska armén.

Nej, det är demonstrationerna världen runt och speciellt i Mellanöstern som visar vägen framåt. Det var åsynen av miljoner i regionen ute på gatorna mot USA och Israel, i en del fall i länder som har mycket USA-vänliga regimer vid makten, som framtvängde en helomvändning från USA och fick Powell att resa till regionen.

Massrevolt, störtandet av de hatade monarkerna vid Persiska viken och en försvagning av Mubaraks grepp i Egypten - detta skulle vara något som fick EU och USA att verkligen HANDLA (sanktioner, tillbakadragande av pengar och vapen) för att stoppa Israels blodiga slakt.

Ja, det skulle göras utifrån deras egna intressen: för att stötta arabiska klientregimer, för att återupprätta en sönderfallen koalition mot Irak. Men effekten skulle vara att få Israel att hejda sig och ge palestinerna självförtroende för att åter kunna göra motstånd.

Detta måste vara en brådskande uppgift för alla socialister och demokrater världen runt - Mobilisera arbetarrörelsen och ungdomen för intifadans sak och för palestinskt självbestämmande!

- Stoppa slakten!
- Pengar och vapen till det palestinska motståndet!

- Israel ut ur de ockuperade territorierna!
- Bort med bosättarna!
- Palestinska flyktingar måste ha rätt att återvända!
- För en binationell och sekulär arbetarrepublik i Palestina!

Palestina: Fredsrörelsen i Israel kräver säkerhet före rättvisa

Den israeliska fredsrörelsens historiska uppdrag har alltid varit att garantera den judiska statens säkerhet genom anpassning till regionens härskande klasser.

Detta stod i motsättning till "hökarnas" alternativa politik att upprätthålla en "järnmur" bestående av överväldigande militär överlägsenhet och en allians med USA-imperialismen gentemot folkliga rörelser och radikala nationalistiska regimer.

Fredsrörelsen har med andra ord strävat efter att bli förespråkare för en pragmatisk utrikes- och säkerhetspolitik för Israel - och inte att vara de förtryckta palestiniernas allierade.

Det är därför upplysande att undersöka vad "fred" mer exakt innebär i den politiska diskursen i Israel och varför en fredsrörelse inte existerade under en så lång period av statens historia. Det krig som följde på delningen av Palestina 1948 resulterade i en seger för sionisterna - skapandet av en judisk stat med judisk majoritet. Men det ledde inte till att denna stats existens accepterades, varken av de palestinska araberna som fördrevs och berövades sin egendom för att göra plats för nya vågor av judisk invandring, eller av de omgivande arabiska stater som de besegrade i kriget.

Detta var den sionistiska rörelsens enda verkliga misslyckande mitt i en rad av framgångar. Krigets utgång visade att Israels existens inte på allvar hotades av yttre militära faror. Passiviteten hos den besegrade palestinska arabiska minoriteten som blev kvar i Israel efter delningen - en bråkdel av den arabiska befolkningen i området före 1948 - innebar dessutom att Israels karaktär av judisk stat heller inte på allvar hotades inifrån.

Därför fanns det ingen israeliska fredsrörelse under denna tid. Den idé som propagerades vitt och brett var att medan Israel ville ha fred, ville araberna inte ha fred. Ur denna synvinkel innebar "fred" ett acceptande av Israels existens som en judisk stat inom de gränser som uppnåts genom krig - kanske med några få modifieringar till dess fördel.

Det innebar ett absorberande av eller förflyttning av de palestinska flyktingarna utanför deras historiska hemland - vilket är väsentligt för att garantera att Israels judiska majoritet bevaras. Det innebar att araberna accepterade de politiska, territoriella och demografiska konsekvenserna av sina militära nederlag.

Det allra viktigaste var att "fred" uppfattades som något som skulle ingås med de existerande arabstaterna - med deras gränser från kolonialtiden och västerländska lydregimer som saknar folklig legitimitet. Den skulle inte ingås med en amorf enhet utan stat som kallas det palestinska folket - vars existens som nation distinkt från andra arabiska nationer, med historiska strävanden i området mellan Jordanfloden och Medelhavet, uttryckligen förnekades.

Det fanns konsensus i Israel i denna fråga - det enda som avvek var kraven från expansionistiska politiker både till höger och vänster på att Israel skulle erövra Västbanken och Gazaremsan - den förra under jordanskt och den senare under egyptiskt styre.

Medan många inom etablissemangen i det styrande "arbetarpartiet" såg möjligheten att nå en politisk uppgörelse - antingen med den hashemitiska monarkin i Jordanien, eller kanske även med Nassers Egypten - var priset som Israel krävde för fred alltför högt för varje arabisk ledare för att de skulle riskera att störtas genom att acceptera.

Och även om en "duvaktig" grupp i den styrande eliten kring Moshe Sharett odlade halvhemliga kontakter med Jordanien och Egypten saboterade en mer "hökaktig" grupp kring David Ben-Gurion upprepade gånger deras diplomatiska ansträngningar - genom medvetna militära eskaleringar kring gränserna för vapenstilleståndet.

Denna grupp inkluderade sådana prominenta framtida gestalter som Yitzak Rabin, Shimon Peres, Moshe Dayan och Ariel Sharon - vänsteranhängare liksom högeranhängare i senare politiska landskap. Deras försök att förhindra ett närmande till de arabiska staterna - och speciellt Egypten -

lyckades när Israel gjorde gemensam sak med Storbritannien och Frankrike i ett angrepp mot Egypten om Suezkanalen 1956, en händelse som elektrifierade de arabiska massorna och knuffade Nasser i riktning mot konfrontation med Israel.

Sexdagarskriget i juni 1967 förändrade dramatiskt den demografiska och territoriella bilden. I detta krig erövrade Israel alla de återstående områdena i det tidigare brittiska mandatet i Palestina och fann sig plötsligt styra en kompakt, militant och nationellt medveten befolkning på två miljoner palestinier. Dessutom ockuperade man den egyptiska halvön Sinai och de syrisk Golanhöjderna, områden som tillhörde internationellt erkända stater.

Återigen uppväckte detta krig - och erövringarna - lite av indignation från den spirande israeliska freds rörelsen. Det framställdes som ett försvarskrig mot en koalition av arabstater som var inställda på att driva judarna i havet.

De ockuperade territorierna betraktades som objekt i framtida förhandlingar med arabstaterna, om det inte sågs som en integrerad del av Storisrael (Eretz Isarel). Och återigen var fred något som skulle uppnås med de existerande regimerna eller med passande ersättning som styrde över palestinernas huvuden, och inte med palestinerna själva. Det var under denna period som Golda Meir gjorde sitt berömda uttalande att "det finns inte något sådant som ett palestinskt folk".

Även kriget med Egypten och Syrien i oktober 1973 - i vilket Israel drabbades av 2000 sårade och togs på sängen - ledde till kritik av regeringen för dess brist på militära förberedelser, istället för dess politiska oförmåga att uppnå en fred med de berörda staterna. Den efterföljande freden mellan Egypten och Israel var resultatet av den politiska utvecklingen i Egypten och inte av existensen av en israelisk freds rörelse.

Det var inte förrän Israel fann sig fastlåst i ett fruktlöst gerillakrig i Libanon på 1980-talet - vilket krossade illusionen att enbart militär överlägsenhet kunde garantera Israel säkerhet - som en israelisk freds rörelse av massomfattning framträdde. Och det var inte förrän den första intifadan bröt ut 1987 som israeler - inklusive freds rörelsen - insåg att palestinerna hade blivit en faktor som måste tas med i beräkningen vid sidan av de arabiska regimerna.

Den största och mest välkända av de israeliska "fredsorganisationerna" är "Fred nu". Den grundades i mars 1978 av 348 reservofficerare, officerare och soldater i den israeliska armén. Deras mål var att utöva påtryckningar för att få Likuds regering att ingå en politisk uppgörelse med Egypten, Syrien och Jordanien, de arabiska stater vars territorier hade gått förlorade i kriget 1967.

Deras argument var att säkerhet fordrade en politisk uppgörelse liksom militär överlägsenhet - och de skrev till premiärminister Menachem Begin att "verklig säkerhet kan enbart uppnås när vi uppnår fred." Denna besatthet av israelisk säkerhet, istället för rötterna till den nationella konflikten, har varit ett kännetecken för denna grupp och den israeliska freds rörelsen som helhet.

Under Israels invasion av Libanon 1982 spred sig rörelsen snabbt. Den mobiliserade 400 000 människor (en tiondel av landets befolkning) för att demonstera för israeliskt tillbakadragande från Libanon och en kommission för att undersöka massakrerna på palestinier i flyktinglägren i Sabra och Shatilla, i vilka Israel var inblandat - med Sharon själv identifierad som slaktens arkitekt.

När intifadan bröt ut 1987 argumenterade Fred nu för förhandlingar med PLO och gör anspråk på att ha berett vägen för Oslo-avtalet.

Även om den gör anspråk på att vara partipolitiskt obunden har den länge varit förknippad med flygeln av "duvor" i arbetarpartiets etablissemang, och den har stött tidigare regeringar som letts av arbetarpartiet såsom Ehud Baraks, Shimon Peres och Yitzak Rabins.

Idag inkluderar deras målsättningar: "israeliskt tillbakadragande till säkra gränser från Västbanken och Gaza, skapandet av en palestinsk stat som underkastas strikta militära begränsningar, framförhandlande av säkerhet och fredsvillkor mellan Israel och Syrien vilka leder till ett säkert israeliskt tillbakadragande från Golanhöjderna och en lösning av det odelade Jerusalem status som tillgodoser både israeliska och palestinska invånares nationella strävanden och religiösa behov."

I praktiken innebär detta att de motsätter sig ett fullständigt tillbakadragande till stilleståndslinjerna från 1967, att de förväntar sig att palestinerna accepterar en huvudstad utanför Jerusalem historiska gränser och insisterar på att en palestinsk stat ska hindras från att ha vapen och militära formationer som kan utgöra ett hot mot Israels säkerhet. De vill också utestänga utländska, dvs

arabiska, militära styrkor på palestinskt territorium.

Likaså insisterar de på att den palestinska myndigheten "har ansvaret för att göra en maximal ansträngning att stoppa terror... återuppta ett effektivt samarbete med Israel om säkerhet, arresterar och åtar sig inom lagens fulla ramar de palestinier som ägnar sig åt terrorism..."

Fred nu avvisar flyktingarnas rätt att återvända och hävdar att detta krav är "ett oacceptabelt hot mot Israels integritet, demografi och suveränitet". Istället argumenterar de för palestinska flyktingars rätt att återvända, inte till deras hem före 1967 i Israel, utan inom gränserna för en framtida palestinsk stat, "liksom judar har rätten att återvända inom den israeliska statens gränser", och begränsar sig till återflyttning av begränsade antal flyktingar till Israel som del av ett program för återförening av släktingar.

De hävdar att "utbyggnaden av bosättningar måste stoppas under fredsprocessen tills dess att områdenas framtid, inklusive bosättningarnas status, har förhandlats fram" och att bosättare som vill återvända till Israel måste få ekonomisk hjälp till detta. Men de kräver inte fullständig förflyttning av bosättningarna - snarare att bosättare som blir kvar "måste förstå att de kommer att underkastas palestinsk lag och suveränitet" och att Israel och palestinerna kan förhandla fram justeringar av gränser som kan överföra en del av bosättningarna till Israel medan andra lämnas under palestinsk kontroll.

I sin helhet placerar sig deras program extremt nära de mytiska "generösa erbjudanden" som Ehud Barak presenterade för palestinerna i Camp David i juli 2000, vars avvisande föregick utbrottet av det nuvarande upproret.

Det är därför inte förvånande att deras reaktion på det palestinska upproret i september 2000 var en känsla av förräderi från deras "fredskompanjoner". De förblev i stort sett tysta när regeringen under deras favoritkandidat som premiärminister, Ehud Barak, använde brutalt och urskiljningslöst våld mot civila för att krossa upproret.

Författaren Amos Oz, ett av de ledande ljusen i Fred nu, gick så långt som att i februari 2001 hävda att "duvorna" måste "omvärdera sin sittpinne", att det inte längre var så att "Israels ockupation av de palestinska territorierna var det enda hindret för fred", att Israel hade presenterat de mest långtgående erbjudanden som var möjliga och att den palestinska nationen hade "avvisat fred".

En annan viktig grupp är Meretz som beskriver sig som "det israeliska socialdemokratiska och fredssträvande partiet". Dess program förbinder det till "mänskliga rättigheter, jämlikhet, social rättvisa, Israels säkerhet och den humana sionismens värden". I likhet med Fred nu motsätter sig Meretz varje delning av Jerusalem eller ett fullständigt tillbakadragande till stilleståndslinjerna från 1949, och hävdar att de "aldrig har varit internationellt erkända gränser".

Varje förhandling om framtida gränser måste relateras till säkerheten och demografiska överväganden, så att Israels säkerhet kommer att stärkas, menar Meretz. På samma sätt hävdar man att de evakuerade territorierna "kommer att avmilitariseras och varje brott däremot kommer att ge Israel rätten att handla i enlighet med den grundläggande rätten till självförsvar."

Samtidigt som Meretz kräver ett stopp för nya bosättningar, säger man att "Israel kommer att göra allt i sin makt för att skydda sina medborgare" i territorierna innan en framförhandlad lösning. Meretz kämpar för att den israeliska armén erhåller "de resurser i budgeten som behövs för att bevara dess kraft och dess överlägsenhet gentemot alla regionens arméer i kvalitativa, teknologiska och mänskliga termer".

Likaså kräver Meretz att de palestinska flyktingarna ska återvända till en framtida palestinsk stat, men inte att de ska få återvända till deras landområden i Israel före 1967. Meretz har upprepade gånger deltagit i koalitionsregeringar som letts av arbetarpartiets etablissemang, inklusive Ehud Baraks.

De definierande kännetecknen för denna flygel av freds rörelsen har varit dess beroende av arbetarpartiets etablissemang, dess argument för "fred" som en utvidgning av israelisk säkerhetspolitik, dess fasthållande vid en lösning genom förhandlingar och två stater, och därmed också den judiska statens försvar.

Oslo-avtalet var gudasänt för denna rörelse, eftersom det föreföll bekräfta dess historiska politik. Detta har gjort dem till mer eller mindre okritiska beundrare av regeringar som leds av

arbetarpartiet när det var involverat i "fredsprocessen". Det har också ställt Meretz i motsättning till palestinierna när deras motstånd blossat upp i konfrontationer med den israeliska staten.

Lika betecknande är det att Meretz hamnat på defensiven gentemot den israeliska högern när israelisk säkerhet hotas av palestinskt motstånd, och när repressionen verkar ge bättre resultat än förhandlingar i skapandet av "säkerhet".

Den mest militanta av de israeliska fredsorganisationerna är Gush Shalom (Fredsblocket). Dess mest framträdande gestalt, den radikala journalisten Uri Avnery, upprättade hemliga kontakter med ledande personer i PLO 1974 och gjorde ett berömt besök hos Yassir Arafat under den israeliska belägringen av Beirut 1982. Hans organisation kräver fullständigt israeliskt tillbakadragande till gränserna för stilleståndet den 4 juni 1967, ensidigt om så behövs, och upprättandet av en palestinsk stat med östra Jerusalem som huvudstad.

Gush Shalom kräver också ett principiellt erkännande av rätten att återvända för de palestinska flyktingarna, även om man insisterar på att palestiniernas återvändande till Israel ska genomföras enligt strikta kvoter under en tioårsperiod efter en politisk uppgörelse. Detta är emellertid mycket längre än vad någon annan grupp eller organisation har gått i erkännandet av den historiska orättvisa som begicks mot det palestinska folket genom Israels skapande. Avnery och Gush Shalom är dock fortfarande för en judisk stat och en tvåstatslösning - de förkroppsligar emellertid den mest utvidgade formen av den.

Liksom andra delar av freds rörelsen uppmanade Gush Shalom till en röst på Rabin 1992, Peres 1996 och Barak 1999. Till skillnad från andra i den israeliska vänstern försvarade Avnery palestiniernas rätt att göra motstånd efter deras uppror i september 2000, fördömde Baraks "generösa erbjudanden" till palestinierna som de förnedrande krav på kapitulation de var och vägrade att stödja Barak i det val som ledde till hans fall och bildandet av en regering ledd av Ariel Sharon.

Inte desto mindre förväntar han sig att skapandet av en palestinsk stat i en tvåstats-lösning kommer att göra det möjligt för Arafat att isolera och avmobilisera det palestinska upproret - dvs beröva det dess revolutionära potential att omvandla hela regionen. Precis som Fred nu och Meretz inom freds rörelsen argumenterar för en uppgörelse genom förhandlingar och partiellt tillbakadragande som den bästa garantin för israelisk säkerhet, argumenterar Gush Shalom för en tvåstats-lösning och fullständigt tillbakadragande som priset för borgerligt demokratisk stabilitet. Istället för att vara en medlöpare till arbetarpartiets sionism gör detta honom till en medlöpare till Fatahs borgerliga palestinska nationalism.

Det verkliga hindret för den israeliska vänsterns mål med en tvåstatslösning är ytterst Israels egna inhemska politiska, sociala och ekonomiska splittring. Israel har upprätthållit den inre enheten i landets judiska befolkning genom sin politik med ockupation och bosättningar, och har på det sättet kunnat köpa missnöjda (judiska) minoriteter genom att ge dem privilegier på palestiniernas bekostnad.

Varje tillbakadragande från territorierna eller övergivande av bosättningarna skulle resultera i förlust av den sociala ställning som dessa delar av den israeliska judiska befolkningen innehar på grundval av smulorna från ockupationen och skulle resultera i en intern israelisk konflikt. Det är därför som israeliska regeringar både till höger och vänster så hårt har hängt sig fast vid bosättningarna och därigenom har förhindrat en uppgörelse med den "moderata" borgerliga palestinska nationalismens krafter.

Det är också därför som en tvåstats-lösning inte kommer att medföra fred mellan de israeliska och palestinska folken - eftersom ett militärt starkare Israel alltid kommer att kunna återfalla till förnyad expansionism för att garantera den judiska statens interna stabilitet, oavsett inom vilka gränser den judiska staten existerar. En verklig fred mellan folken, och inte bara deras härskande klasser, kommer enbart att kunna upprättas genom avskaffandet av alla nationella privilegier, inklusive privilegiet att ha en judisk stat som byggts på ruinerna av en palestinsk arabisk nation.

Samarbete med den israeliska freds rörelsen är emellertid möjligt. Deras olika aktiviteter - övervakning av övergrepp mot mänskliga rättigheter, brott mot medborgerliga rättigheter och byggandet av bosättningar, deras protester mot ockupationen och deras krav på tillbakadragande

från de ockuperade territorierna - är alla möjliga att stödja och kan utgöra grunden för gemensam handling med var och en som är beredd att försvara det förtryckta palestinsk-arabiska folkets nationella rättigheter.

Revolutionära socialister anser emellertid att enbart en fullständig brytning med varje försvar av deras egna nationella privilegier, och därmed också med sionismen och försvaret av den judiska staten, kommer att göra det möjligt med en rättvis och varaktig fred.

Workers Power Global, London

Ukraina: Dåligt valresultat för reformisterna

Resultatet av valet till det ukrainska parlamentet den 31 mars blev ett hårt slag för de traditionella vänsterpartierna och visar ännu en gång att arbetarna behandlar dem med ökat förakt.

Utifrån centrala valkommissionens information blir fördelningen av platser i Verchovna Rada (parlamentet) som ett resultat av röstningen på partilistorna följande: högerblocket "Vårt Ukraina", som leds av Viktor Jusjtjenko, 23,5 procent, 70 platser; Ukrainas kommunistiska parti, som leds av Petro Symonenko, 23,5 procent, 70 platser; det presidentvänliga blocket "För ett enat Ukraina", som leds av Volodymyr Lytvyn, 11,96 procent, 35 platser; den borgerligt radikala Julija Timosjenkos block 7,2 procent, 21 platser; Ukrainas socialistiska parti, som leds av Olexander Moroz, 6,92 procent, 21 platser; Ukrainas (förenade) socialistiska parti, som leds Viktor Medvedtjuk, 6,25 procent, 21 platser.

Det var bara dessa sex partier som uppnådde de fyra procent av rösterna som krävs för att få ta plats i parlamentet.

I personvalskretsarna vanns en majoritet av platserna av oberoende kandidater som är medlemmar i blocken "För ett enat Ukraina" och "Vårt Ukraina".

Det huvudsakliga resultatet av valet är den uppenbara bankrutten för partier och block inom "vänstern". Bara ett vänsterparti - Ukrainas kommunistiska parti (UKP) - kommer i fortsättningen att vara representerat i parlamentet.

Men även UKP fick i valet på partilistor fem procent färre röster än i det senaste valet till parlamentet och gjorde ännu sämre ifrån sig i personvalskretsarna. Det är ett uttryck för arbetarnas tilltagande besvikelse inför UKP:s politik. UKP varken organiserar eller deltar i fackföreningarna och arbetarrörelsen i bredare mening. UKP var ett av de poststalinistiska systempartierna som röstade för den borgerliga konstitutionen och privatisering av företagen. Närvaron på UKP:s listor av kandidater som är öppet borgerliga såsom allmänne åklagaren Mychailo Potebnko och general Gerasimov var ännu en faktor som bidrog till UKP:s tillbakagång.

Ukrainas socialistiska parti (USP) gick till höger och utgör en viktig del av den liberala och provästliga koalitionen "Ukraina utan Kutjma". Det står klart att Olexander Moroz och hans parti i det nya parlamentet kommer att fortsätta att eftersträva en överenskommelse med sina tidigare partners i "Ukraina utan Kutjma" - de block som leds av Viktor Jusjtjenko och Julija Timosjenko.

USP har blivit ett respektabelt liberalt borgerligt parti och har inget gemensamt med "vänstern".

Ukrainas progressiva socialistparti (UPSP) kom inte över spärren på fyra procent och vann inga personvalskretsar. Därför kommer inte UPSP att bli representerat i parlamentet, vilket är ett hårt slag med tanke på att UPSP:s ledare Natallja Vitrenko fick 11 procent i det senaste presidentvalet 1999. Partiet förlorade sitt stöd i arbetarklassen därför att UPSP vänder ryggen åt fackligt arbete och undviker att bli inblandat i arbetarrörelsens kamp. Partiet har också hastigt rört sig i riktning mot rysk chauvinism. Det är möjligt att UPSP (liksom Arbetarnas och böndernas kommunistparti, "Spravedlyvist" etc.) helt kommer att försvinna från den politiska scenen i Ukraina.

En del mindre vänsterpartier (Arbetarnas och böndernas kommunistparti, Ukrainas bondeparti, "Spravedlyvist") vann inte heller några platser i parlamentet (radan). De fick i valet på partilistor mellan 0,3 och 1,5 procent. Deras låga röstetal understryker det faktum att arbetare, bönder och ungdomar inte ser dessa partier och block som något slags alternativ och helt riktigt ser dem enbart som "valpartier".

Idag liksom innan valet finns det inget verkligt arbetarparti i Ukraina. Byggandet av ett sådant parti är en nödvändig och brådskande uppgift. RV-MRM (FRKI:s ukrainska sektion) strävar med all kraft efter att bidra till detta.

Workers Power Global, Kiev

Frankrike: Attac och presidentvalet

I början av året såg det ut som om globaliseringen och dess effekter skulle stå i centrum för presidentvalet. Den franska och europeiska ekonomin är helt underkastad den senaste utvecklingen i världsekonomin, och det finns ett generellt motstånd bland den franska befolkningen mot globaliseringens mer nyliberala konsekvenser, speciellt när det gäller kultur.

I januari lanserade Attac ett "manifest" och lovade att ingripa under hela valrörelsen för att påpeka de olika kandidaternas inkonsekvenser. Även Jacques Chirac försökte hoppa på tåget och inbjöd ledande medlemmar i Attac att ge honom råd inför hans kampanj (de vägrade) och manade till "globalisering med ett mänskligt ansikte".

Men faktum är att valrörelsen tyvärr har varit mycket traditionell. Franska frågor - speciellt Chiracs panik över brottsligheten, som visat sig mycket givande - har dominerat både valmöten och medias bevakning.

Väljarna får därför bara halva berättelsen. De dubbla effekterna av nyliberal globalisering och byråkratisk europeisk integrering innebär att de nationella regeringarna har allt mindre utrymme för manövrerande. Jospin har upprepade gånger intygat sin regerings maktlöshet inför multinationella företags beslut att stänga fabriker eller flytta produktionen. Mer än 70 procent av de franska lagarna beslutas av den av ingen valda EU-kommissionen och genomdrivs sedan av regeringen utan att någon vald representant fått ta ställning.

Även nyckelfrågor som pensionerna - som stod i centrum för strejkvågen november-december 1995 - har gått fransmännen ur händerna. Även om både Jospin och Chirac har insisterat på att pensionsåldern inte kommer att höjas, skrev de ändå under slutdokumentet från toppmötet i Barcelona som fastslår en höjning av pensionsåldern med i genomsnitt fem år fram till 2010. Argumenten för att göra sig av med den av ingen valda kommissionen och de arbetarfientliga toppmötena och genomdriva arbetarkontroll över beslut som berör hela kontinenten kan knappast bli tydligare.

Attac har, trots sina löften, hållit en extremt låg profil under valrörelsen, utan nationella aktioner eller ingripanden. "Manifestet" lanserades inför ett möte i Paris med 6 000 men har förblivit en död bokstav. Det kan verka cyniskt att föreslå att detta beror på påtryckningar från Jospins läger om att inte kritisera socialistpartiets kandidat, men det är antagligen sant.

Den ende kandidaten som hänvisar till bredare internationella frågor har varit LCR:s Olivier Besancenot, som har försökt presentera sig som kandidaten från Seattle, Genua och Sao Paolo. Arlette Laguiller (Lutte Ouvrière) struntar helt enkelt i resten av planeten och är lycklig i sin franska isolering. Istället anklagar hon proteströrelsen mot globaliseringen för att inte bekämpa kapitalismen på hemmaplan. När det gäller Daniel Gluckstein (Parti des Travailleurs) är hans kampanj ännu mer nationellt centrerad och betonar hoten mot "vårt land". Han för fram en nationalistisk ståndpunkt i förhållande till Europa.

Workers Power Global, Paris

Frankrike: Rösta för vänsterkandidater den 21 april

Den 21 april kommer det franska folket att ha chansen att rösta på rekordantalet 17 kandidater i första omgången av presidentvalet. De två främsta kommer att gå vidare till den andra omgången den 5 maj. Dessa två kommer sannolikt att vara den nuvarande högerpresidenten Jacques Chirac och den nuvarande socialistiske premiärministern Lionel Jospin, även om var och en av dem

sannolikt bara kommer att få omkring 20 procent i den första omgången.

Chiracs sjuårsperiod gick ordentligt snett redan från början. Miljoner gick ut på gatorna i en protestvåg under tre veckor mot en arbetarfientlig plan med privatiseringar och nedskärningar i november-december 1995 och besegrade den. Femton månader senare tog Chirac åter mod till sig och upplöste parlamentet med dess högermajoritet. Han hävdade att han behövde en ännu större majoritet för att driva igenom den åtstramning som euron skulle kräva.

Detta visade sig vara ännu ett misstag. Det var inte bara så att vänstern vann valet utan den hotande åtstramningen uppsköts när den fortsatta uppgången i världsekonomin slutligen drog Frankrike med sig i slutet av 1990-talet. Detta fyllde mer än väl statens kassakistor och försåg den av socialisterna ledda koalitionsregeringen med tillräckligt mycket pengar för att både införa euron och finansiera ett antal mindre reformer. Under de senaste fem åren har Chirac reducerats till en kraftlös galjonsfigur i ett system med "samverkan" som väljarna föredrog. Utöver detta kan han inte peka på några positiva aspekter under sina tid som president.

Chirac har inte bara visat sig vara en kraftlös politiker, utan också en korrumperad politiker. Genom skyddet av sitt ämbete har han upprepade gånger undslupit lagens undersökningar, men inte journalisternas undersökningar vilka tydligt har visat det nätverk av korruption som finansierade hans parti, hans allierade och hans kostsamma privata liv.

Å andra sidan har "socialisten" Lionel Jospins fem år i ämbetet gjort mycket för att erodera hans huvudsakliga stöd i arbetarklassen. Under större delen av Jospins tid som premiärminister sjönk arbetslösheten ordentligt - mer än 1 800 000 arbeten skapades - både tack vare statligt understödda program, speciellt för ungdomar, och världsekonomin tillväxt.

Men under de senaste åtta månaderna har utvecklingen vänt. Ett antal uppmärksammade nedläggningar har återigen gjort arbetarna osäkra om möjligheterna att få arbete. Regeringen får skulden.

En av de "reformer" som regeringen är så stolt över - 35-timmarsveckan - har visat sig vara ett dubbeleggat svärd. Även om den har minskat årsarbetstiden, så har den gjort det till ett högt pris: kapitalisterna kan nu genomdriva brutala ändringar i arbetsveckan och därigenom få den flexibilitet som tidigare högerregeringar inte kunde åstadkomma.

Arbetare inom många sektorer, och speciellt inom posten, har utkämpat långa och ofta fruktlösa strider mot konsekvenserna av denna lag och är arga på den regering som införde den.

Ändå har Jospin vänt ansiktet mot mitten och hävdar att hans politik inte är socialistisk (vilket han givetvis har rätt i). Han säger sig vilja vinna mittenväljarna. Detta kommer bara att bekräfta övertygelsen hos de arbetare som anser att det inte finns någon skillnad mellan Jospin och Chirac.

Det kommer antagligen att försvaga andra arbetares vilja att gå ut och rösta för Jospin i andra omgången.

Om han inte radikalt ändrar sin politik - och det är osannolikt - förefaller det som om Jospins huvudsakliga hopp ligger i att hotet om en seger för högern slutligen ska tvinga iväg arbetarklassens väljare till valurnorna den 5 maj. Om han förlorar kommer det att vara konsekvensen av att hans prokapitalistiska politik har en demoraliserande inverkan på viktiga delar av den franska arbetarklassen.

Den största utmaningen från vänster kommer troligen att komma från det kommunistiska partiets Robert Hue och Arlette Laguiller, som ställer upp för femte gången för Lutte Ouvrière (LO).

Undersökningar av väljarnas sympatier pekar på att Arlette kan storma förbi Hue och få 11 procent av rösterna gentemot Hues 6 procent. För PCF är detta ännu ett steg mot glömskans rike medan det för Arlette kommer att vara en triumf.

För tjugo år sedan var det franska kommunistpartiet (PCF) det största partiet i Frankrike, med hundratusentals medlemmar och med röstsiffror över 20 procent. Vid sidan av att kontrollera ett stort antal kommuner och den största fackföreningen, CGT, hade PCF ett massivt inflytande i kulturlivet och speciellt bland intellektuella.

Idag lunkar Robert Hue efter Arlette och hans parti ses i allt högre grad av de flesta arbetare som ovidkommande. Under 1980-talet dukade PCF under för den parlamentariska maktens sirensång och inträdde i regeringen.

När regeringen gjorde sin vändning till åtstramning 1982 uppenbarade sig PCF:s kraftfulla reformistiska retorik som den tomma bluff och det tomma skrävel det egentligen var. Dess fortsatta anspråk på att vara "det revolutionära partiet" gick illa ihop med den prokapitalistiska praktiken. Därför började stora delar av PCF:s traditionella bas att vända sig bort från partiet, antingen genom att avstå från att rösta, rösta på socialistpartiet eller till och med i vissa områden rösta på det rasistiska Nationella fronten.

Under andra hälften av 1990-talet har det elektorala och politiska sönderfallet fortsatt obehindrat och förstärkts sedan PCF anslöt sig till socialistpartiet och de gröna i ännu en koalitionsregering 1997. CGT, som traditionellt stått PCF nära, kände vart vinden blåste och bröt alla officiella band med PCF.

Medlemmarna försetter att bli allt äldre och minska i antal. PCF:s dagstidning L'Humanité läses inte särskilt mycket och hålls bara flytande genom omfattande statligt stöd.

Liksom tidigare riktar sig Lutte Ouvrières kampanj till vad som traditionellt var PCF:s väljarkår. LO:s kampanj betonar socialistpartiets förräderier, samtidigt som den understryker PCF:s medansvar för denna politik, och är tydligt fokuserad på Frankrike. LO förhånar både frågan om Europa och - med speciell avsky - rörelsen mot globaliseringen. Kampanjen innehåller mycket fördömanden men är kroniskt dålig på programmatisk substans.

Liksom LO under kampanjen 1995 antog en "krisplan", för de nu fram en rad omedelbara krav mot arbetslöshet eller sänkningar av pensioner och höjning av pensionsåldern etc. De undviker emellertid att tala om hur arbetare ska kunna kämpa för dem. Trots LO:s röda flaggor och Arlettes bekännelse till "kommunismen" är deras konkreta program reformistiskt i sina parametrar och till sina metoder.

Arlette använder inte sin framträdande ställning för att samla arbetarna till direkt aktion mot arbetslöshet, för att inte tala om rasism och hotet om krig. Trots hennes profil som "trotskist" kommer de röster hon vinner - även om hon går över 10 procent - sannerligen inte att vara röster för en revolutionär handlingslinje för franska arbetare.

Pressens behandling av Laguiller har förändrats sedan 1995, antagligen därför att hennes valkampanj är på väg att bli en mer seriös faktor. En rad undersökningar av Union Communiste - den en gång hemliga organisationen bakom LO - har beskrivit dess strukturer och även visat att Robert Barcia (dvs Hardy), kultledaren för det extremt "arbetarromantiska" LO, egentligen är chef för ett företag som sysslar med utbildning inom läkemedelsbranschen.

Vid ett antal tillfällen har Laguiller drivits till tårar när hon trakasserats för LO:s interna regim, medan journalisterna har låtsats överraskade över att hon anser att den ryska revolutionen var något bra! Det finns få tecken på att denna antikommunistiska kampanj har någon effekt på stödet för Laguiller. Hon beundras av många för sin uppenbara personliga ärlighet.

Det står klart att viktiga delar av arbetarklassen har vänt ryggen åt PCF och socialisterna och vänder sig till Laguiller, som de betraktar som en ärlig kandidat. Ett mycket mindre antal kommer att rösta på Olivier Besancenot, kandidat för Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR), den ledande sektionen inom Fjärde internationals förenade sekretariat.

Med tanke på den extrema ledningskrisen inom den franska arbetarklassen, och de olika uppmaningarna att skapa ett nytt arbetarparti, kan en röst på Laguiller eller Besancenot i första omgången bidra till att påskynda denna process. Revolutionärer bör ge kritiskt stöd till denna opposition mot den nuvarande (Gauche Plurielle-) regeringens prokapitalistiska politik, samtidigt som de uppmanar dem att kämpa för skapandet av ett nytt arbetarparti under veckorna och månaderna efter valet.

Vad kommer att hända i andra omgången? Socialisterna kan helt enkelt inte förutsätta att alla de som röstade på trotskisterna kommer att rösta på Jospin i den avgörande andra omgången. Ett viktigt skikt av arbetarmilitanter, som ofta har en (felaktig) fientlighet bara mot socialistpartiet och inte PCF, har klargjort att de inte kommer att rösta på Jospin i den andra omgången.

Denna ståndpunkt är nu vitt spridd inom avantgardet, på ett sätt som den inte var i tidigare val. En del (upp till 30 procent av LO:s väljare 1995) röstade för Arlette i första omgången och Chirac i den andra! Men det är ändå viktigare att varken LO eller LCR kommer att uppmana till en röst på

Jospin.

Det är möjligt att bristen på stöd från dessa skikt i den andra omgången kan innebära att Jospin förlorar. Uppfattningen att det finns en grundläggande politisk identitet mellan den politik som förespråkas av Chirac och Jospin sträcker sig emellertid långt utanför avantgardet. Opinionsundersökningar pekar på att ända upp till tre fjärdedelar av väljarna betraktar dem som identiska.

Detta är inte en ultravänsteristisk överdrift. De viktigaste besluten om det franska samhällets framtida utformning kommer inte att fattas i Paris utan i Bryssel. Trots sin retorik om behovet att skydda offentlig service och pensioner kommer både Chirac och Jospin att genomföra majoritetens beslut i EU.

Vid toppmötet i Barcelona nyligen var de exempelvis båda överens om att höja pensionsåldern med fem år. I gengäld gav EU dem en tvåårig andningspaus innan det ska genomföras. Detta beslut kan skapa en labil situation - det var just hotet mot pensionerna som var den mest explosiva delen av Juppés politik 1995.

Under dessa omständigheter är det viktigt att de franska arbetarna inte låter sig dras med av Lutte Ouvrières och LCR:s passiva avstående och vägrar att rösta i den andra omgången.

Om högern vinner presidentvalet och sedan går vidare till att vinna parlamentsvalet i höst kommer reformismens hjul, genom att förnya sina kreditiv i opposition, att ges ytterligare fart. Socialisterna verkade vara nere för räkning när Chirac vann men erfarenheterna av en högerregering räckte för att miljoner skulle återgå till Jospin vid nästa val.

Den stora majoriteten av arbetarna anser, förvisso felaktigt, att det finns en skillnad mellan Jospins och Chiracs politik, eller att det åtminstone finns en skillnad i hårdheten i de angrepp som kan förväntas från en segrande höger. Av den orsaken kommer de att rösta på Jospin.

De klassmedvetna arbetarna behöver få tillfälle att - i kampen - visa dessa arbetare hur fel de har och betydelsen av ett revolutionärt alternativ till Gauche Plurielle. Det bästa sättet att göra detta är att åter ge Jospin och socialisternas och PCF:s koalition makten för att hindra dem att posera som det "enda" alternativet till åtstramning.

Värdet av att sätta reformisterna på prov har visats under de senaste fem åren: de angrepp som genomförts av Jospin har gjort mycket för att undergräva hans stöd bland medvetna arbetare. Denna process har emellertid inte fullbordats, vilket visas av frånvaron av ett alternativt ledarskap.

Genom att åter ge Jospin makten, genom att organisera en försvarskamp mot den nyliberala politik som oundvikligen kommer att följa, även om de är försedda med reformistiska kamouflage, kommer arbetarna bäst att kunna både göra motstånd mot borgarnas offensiv och skapa en grund för ett nytt arbetarparti som är beväpnat med ett revolutionärt program.

Workers Power Global, Paris

Frankrike: Antisemitism uppvägs av förtrycket av araber

Krisen i Mellanöstern har fått betydande återverkningar i Frankrike, som har den största judiska och muslimska befolkningen i hela Europa.

Det har förekommit en rad fruktansvärda angrepp med brandbomber mot synagogor. Dessa avskyvärda dåd verkar, trots att de blåsts upp av pressen, vara handlingar av isolerade (och ofta berusade eller påtända) individer. Den första av dessa bränder, som ägde rum för femton månader sedan, anses nu ha varit en olycka.

Under de senaste dagarna har emellertid situationen blivit värre. Stenar kastades på en buss med ortodoxa judiska barn i det proletära 20:e arrondissementet i Paris och 14 unga medlemmar i en judisk fotbollsklubb angreps med baseballträn när de tränade i en förort till Paris.

Det finns en klar risk för utbrott av rasistiskt hat mellan franska ungdomar av judiskt och arabiskt ursprung. Alla sådana angrepp måste tydligt fördömas. Kommentarer som den som fälldes av José Bové, som nyligen återvänt från Ramallah, och som föreslog att det var sionisterna som stod bakom angreppen, är lika dumma som de inte är till någon hjälp.

Det måste emellertid stå klart att det inte finns någon våg av antisemitism som sveper fram i Frankrike. Judar är inte utsatta för systematiskt hat, förtryck eller våld. En annan del av befolkningen är just utsatt för detta: den arabiska befolkningen. De är inte bara utsatta för diskriminering på alla nivåer i staten och i samhället, speciellt från polisens sida, de är nu även föremål för fascistiska sionistiska angrepp.

Söndagen den 5 april marscherade omkring 100 000 sionister i Paris till stöd för Sharons regering. I slutet av demonstrationen gick omkring 200 slagskämpar från Judiska försvarsförbundet och Betar bärsärkagång, angrep judiska fredsdemonstranter, knivhögg en polisman och misshandlade journalister. I något som skulle vara värdigt Le Pens nationella front svepte de slutligen fram längsgatorna kring Bastiljen och jagade varje arab som råkade gå förbi. Vid ett tillfälle blev en 40-årig man svårt misshandlad.

Även om franska arbetare och ungdomar inte får tillåta att konflikten i Mellanöstern splittrar dem, är det enda varaktiga svaret på krisen i Palestina, och dess återverkningar i Frankrike, att den sionistiska staten försvinner och att det skapas en binationell och sekulariserad arbetarrepublik i Palestina.